

РЕШЕНИЕ

№ 5164

гр. София, 01.10.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 10.09.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **10365** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 233 и чл. 250 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР) във връзка с чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Б. С. И. срещу заповед № Л – 9253 от 01.11.2011 г. на главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията”, с която на основание чл.19, ал. 2 от ЗИНЗС вр. чл. 224, ал. 1, ал. 2, т. 4, чл.226, ал. 1, т. 6 и чл.227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР, чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР на оспорващия е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и на основание чл. 245, ал. 1, т. 8 вр. чл.226, ал. 1, т. 6 от ЗМВР е прекратено служебното му правоотношение.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е издаден от некомпетентен орган, при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в нарушение на материалния закон. Процесуалният представител на оспорващия – адв. Б. поддържа съображенията, посочени в жалбата и моли съда да отмени оспорения административен акт. Претендират се направените по делото разноси, включително и адвокатско възнаграждение.

Ответната страна – главният директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията”, представляван от юрк. Ш. оспорва жалбата и изразява становище за законосъобразност на обжалвания административен акт.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства по реда на чл. 235, ал. 2 и чл. 236, ал. 2 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, приема за установена следната фактическа обстановка:

Със заповед № Л – 7957 от 13.09.2011 г. на главния директор на ГД „Изпълнение на наказанията” е образувано дисциплинарно производство срещу полицаи Б. С. И. – надзирател в арест – [улица] към сектор „арести” при ОСИН – С. с оглед постъпили данни по смисъла на чл. 231, ал. 1 от ППЗМВР за тежко нарушение на служебната дисциплина – деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, с които се уронва престижа на службата по смисъла на чл. 227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР. Със заповедта е определен дисциплинарно-разследващ орган, като е указано същият да проведе дисциплинарно производство и да изготви обобщена справка в срок до 30.09.2011 г.

Заповедта за образуване на дисциплинарното производство е връчена на наказаното лице срещу подпис на 15.09.2011 г.

Преди образуване на дисциплинарното производство служителят е дал писмени обяснения с вх. № 13922 от 09.09.2011 г., в които твърди, че негов колега И. Т. И. е използвал личното му огнестрелно оръжие на 08.09.2011 г. срещу нападнали ги бездомни кучета.

В хода на дисциплинарното производство оспорващият е предоставил писмени обяснения с вх. № 14249 от 16.09.2011 г.

Извършено е приобщаване на материалите по досъдебно производство № 2426/2011 г. по описа на 02 РУП – СДВР, пр.пр. № 199/2011 г. по описа на СРП – съобщение № 2426 от 08.09.2011 г. до СРП за образуване на досъдебно производство; заповед рег. № 3 – 1091 от 08.09.2011 г. за задържане на полицаи И. И. и протокол от 08.09.2011 г. за доброволно предаване на лично огнестрелно оръжие – револвер марка ZHR231, ведно с издаденото му разрешително, серия „С” № 0289254 за неговото носене и употреба; заповед с рег. № 3 – 1092 от 08.09.2011 г. за задържане на полицаи Б. И. и протокол от 08.09.2011 г. за доброволно предаване на лично огнестрелно оръжие – боен пистолет „CZ 75 BD” ведно с издаденото му лично разрешително, серия С № 0334233 за неговото носене и употреба; протоколи за разпити на свидетелите А. А. П. – полицаи от 02 РУП и М. Л. И. – полицаи от 02 РУП, протоколи за огледи на местопроизшествие, извършени на 08.09.2011 г. от 01.20 часа до 01.40 часа, на 13.09.2011 г. от 17.20 часа до 18.30 часа и на 16.09.2011 г., от 09.55 часа до 10.40 часа; протокол за извършена балистична експертиза № 345 от 16.09.2011 г., протокол за извършена физико-химична експертиза № 11/ФЗХ – 330 от 29.09.2011 г.

Резултатите от извършеното дисциплинарно производство са отразени в обобщена справка рег. № 8691 от 10.10.2011 г. на комисията – дисциплинарно-разследващ орган.

Обобщената справка е връчена на оспорващия на 10.10.2011 г. в 14.40 часа, като същият се е възползвал от правото да даде допълнителни писмени обяснения с вх. № 15582 от 10.10.2011 г.

От комисията, назначена със заповед рег. № Л – 7957 от 13.09.2011 г. на главния директор на ГД „Изпълнение на наказанията”, е изготвено становище рег. № 8748 от 11.10.2011 г. относно приключило дисциплинарно производство срещу държавния служител – полицаи Б. С. И. – надзирател в арест – ул. „М-р Г. В.” № 2 към сектор „Арести” при ОСИН – [населено място], с което е направено предложение до дисциплинарно-наказващия орган във връзка с установено по безспорен начин тежко дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 224, ал. 1, ал. 2, т. 4 от ЗМВР във връзка с чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР – извършено деяние, несъвместимо с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, с които се уронва престижа на

службата, на служителя да бъде наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и да бъде прекратено служебното му правоотношение.

Дисциплинарното производство е приключило с издаването на оспорената заповед № Л – 9253 от 01.11.2011 г. на главния директор на ГД” Изпълнение на наказанията”.

В заповедта е отразена следната фактическа обстановка:

На 08.09.2011 г. около 00.10 часа в блоковото пространство между [жилищен адрес] [жилищен адрес] бл. 1 и бл. 6 от[жк], [населено място] полицаи Б. И. е допуснал неговия колега И. Т. И. да използва личното му огнестрелно оръжие – пистолет марка „СЗ 75 ВД” в нарушение на чл. 59, ал. 1 от ЗОБВВПИ. Пистолетът, с който са произведени множество изстрели е бил собственост на полицаи И.. На място е пристигнал полицейски патрул на 02 РУП – СДВР, на който полицаи И. И. и полицаи Б. И. доброволно са предали личните си огнестрелни оръжия, които са носели по време на инцидента. За случая двамата са били задържани в 02 РУП за срок от 24 часа. В заповедта също е отразено, че по случая е образувано досъдебно производство № 2426/2011 г. по описа на 02 РУП – СДВР, пр.пр. № 199/2011 г. по описа на СРП, срещу полицаи И. И. за извършено престъпление по чл. 338, ал. 1, пр. 1 от НК.

Въз основа на така описаните в административния акт факти е посочено, че с бездействието си на обществено място, в извън работно време да не предприеме необходимите мерки за опазване на личното си огнестрелно оръжие и достъпа на друго лице до него полицаи Б. И. е нарушил изискванията за опазване на личното си огнестрелно оръжие, разпоредбите на чл. 13 и на чл. 31 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители от ГДИН и ГДО. Деянието е квалифицирано като такова по чл.224, ал. 2, т. 4 и чл. 227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР вр. чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР.

В хода на съдебното производство е прието като доказателство Постановление за прекратяване на наказателното производство № М – 199 от 19.03.2012 г. на СРП, с което е прекратено наказателното производство по досъдебно производство № 2426/2011 г. по описа на 02 РУП- СДВР, пр. пр. № М – 199/2011 г. по описа на СРП, водено срещу Б. С. И. и И. Т. И. за престъпление по чл. 338, ал. 1 от НК.

По делото е изслушано заключение по съдебно – графологическа експертиза, което е прието от съда като неоспорено от страните, дало пълен и точен отговор на поставените въпроси. Според вещото лице – графолог ръкописният текст и подписът за „декларатор” в декларация от 11.09.2006 г. за запознаване с Етичния кодекс за поведение на държавните служители от ГД „ИН” и ГД”Охрана” при МП не са изпълнени от лицето Б. С. И..

Пред съда е разпитан като свидетел полицаи И. Т. И., който не отрича, че е стрелял с личното огнестрелно оръжие на жалбоподателя, че е възпроизвел изстрели само в земята, за да разгони бездомните кучета.

При така установената фактическа обстановка и като обсъди събраните по делото доказателства Административен съд София град, I отделение, IV състав направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото оспорената заповед е връчена на адресата на 04.11.2011 г., а жалбата до съда е подадена чрез ГД” Изпълнение на наказанията” с вх. № Ж – 664 от 17.11.2011 г. Следователно, жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е и основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) съдът не се

ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК – дали актът е издаден от компетентен орган, дали са спазени материалноправните и административно-производствените правила; дали актът е издаден в писмена форма и дали същият е съобразен с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от орган, разполагащ с материална компетентност. Съгласно чл.13, ал. 2, т. 4 от ЗИНЗС главният директор на ГД „Изпълнение на наказанията” назначава и преназначава държавни служители на длъжности, за които се изисква средно образование, както и прекратява служебните правоотношения с тях. В процесния случай с обжалвания административен акт е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено служебното правоотношение с жалбоподателя, което означава, че е спазена разпоредбата на чл.13, ал. 2, т. 4 от ЗИНЗС. Приложима е цитираната специална норма, а не и нормата на чл. 228 от ЗМВР. Следователно, неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че заповедта е издадена от материално некомпетентен орган.

Оспореният административен акт е издаден в рамките на установените в чл. 225, ал. 1 от ЗМВР преклузивни срокове. Съгласно цитираната разпоредба дисциплинарните наказания се налагат не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването им. Съгласно чл. 223, ал. 1 от ППЗМВР дисциплинарното нарушение се счита за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, разполага с достатъчно доказателства за извършеното нарушение и самоличността на нарушителя. В настоящия случай датата на извършване на нарушението е 08.09.2011 г., като директорът на ГД „Изпълнение на наказанията” (органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание „уволнение” на жалбоподателя) е запознат с материалите по дисциплинарното производство на 11.10.2011 г. Процесната заповед е издадена на 01.11.2011 г., което означава, че е спазен двумесечният срок, започнал да тече от датата на откриване на нарушението. Едновременно с това е спазен и едногодишният срок, тъй като твърдяното нарушение е извършено на 08.09.2011 г.

Спазени са и изискванията на чл. 230, ал. 1 от ЗМВР, съгласно който при наличие на данни за извършено тежко дисциплинарно нарушение по чл. 227 дисциплинарното производство се образува с писмена заповед на органа по чл. 186, ал. 1 от ЗМВР по отношение на служителите от категория Д и Е и се открива дисциплинарно дело. В тези случаи дисциплинарното производство се извършва от дисциплинарно-разследващи органи, определени от съответния орган по чл. 186, ал. 1 от ЗМВР. В процесния случай дисциплинарното производство е образувано със заповед № Л – 7957 от 13.09.2011 г. на главния директор на ГД „Изпълнение на наказанията” и със същата заповед е определена комисия - дисциплинарно –разследващ орган за изясняване на постъпили данни за извършено нарушение на служебната дисциплина от страна на полицай Б. С. И.. За приключилото дисциплинарно производство е изготвена от дисциплинарно-разследващия орган обобщена справка и становище за налагане на служителя на дисциплинарно наказание - уволнение и да бъде прекратено служебното му правоотношение.

Настоящият съдебен състав намира, че в хода на дисциплинарното производство е осигурено упражняването на правото на защита на наказаното лице. Същият е дал писмени обяснения с рег. № 14249 от 18.09.2011 г., запознат е с обобщената справка

на дисциплинарно-разследващия орган на 10.10.2011 г. и на същата дата е дал допълнителни писмени обяснения (прил. на л. 30 – л.31 от делото). Установява се, че на 18.10.2011 г.е проведено изслушване със служителя от самия дисциплинарно – наказващ орган, за което е съставен протокол рег. № 8985 от 18.10.2011 г. (прил. на л. 18 от делото). Следователно, спазена е императивната разпоредба на чл.229, ал. 1 от ЗМВР, доколкото служителят е бил изслушан и е дал писмени обяснения в хода на дисциплинарното производство, с които дисциплинарно-наказващият орган е бил запознат.

Обжалваната заповед е издадена в нарушение на материалния закон.

Описаното деяние е квалифицирано като такова по чл. 224, ал. 2, т. 4 от ЗМВР вр. чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР. Според приетото от дисциплинарно-наказващия орган служителят И. е допуснал неговия колега полицаи И. Т. И. да използва личното му огнестрелно оръжие – пистолет марка CZ 75 BD за произвеждане на изстрели на посочената дата и място. Посочено е, че със своите действия и бездействия полицаи И. не е предприел необходимите мерки за опазване на личното си огнестрелно оръжие, поради което са произведени множество изстрели с него на обществено място в нарушение на обществения ред. Според дисциплинарно-наказващия орган са нарушени чл. 59 от ЗОБВВПИ, чл.13 и чл. 31 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители от ГДИН и ГДО, като с деянието е уронен престижа на службата.

На първо място, не е налице пълно описание на твърдяното нарушение по смисъла на чл.246, ал. 1 от ППЗМВР. Не са посочени фактите и обстоятелствата, които определят нарушението като тежко нарушение на служебната дисциплина. Не са отразени съображенията на дисциплинарно-наказващия орган, според които същият приема, че деянието уронва престижа на службата и доброто име на институцията.

От друга страна, посочването като нарушена нормата на чл. 59, ал. 1 от ЗОБВВПИ не означава, че е спазено изискването за отразяване на нарушенията с деянието разпоредби. Според цитираната норма лицата, получили разрешение за придобиване, съхранение, носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях и разрешение за придобиване и/или съхранение на взривни вещества и пиротехнически изделия, са длъжни да ги опазват от кражби, изгубване и достъп на други лица и да предприемат мерки за недопускане на злополуки или наранявания при употребата им. Чл. 59, ал. 1 от ЗОБВВПИ е много обща и същата урежда задължението на лицата, получили разрешение по реда на закона, да опазват личните си огнестрелни оръжия. Приетото нарушение на чл. 59, ал. 1 от ЗОБВВПИ не може автоматично да доведе до реализиране спрямо нарушителя на дисциплинарна отговорност с налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание – уволнение. Действително жалбоподателят не отрича факта, че негов колега И. е използвал личното му огнестрелно оръжие, но органът не е отчел факта поради каква причина е било използвано оръжието и то не лично от наказаното лице, както и не е оценил липсата на вредни последици от деянието. При произвеждането на изстрелите от страна на полицаи И. не е бил засегнат човек, а употребата на оръжие е обоснована с нападение на бездомни кучета. Оръжието не е било използвано от оспорващия, а от неговия колега полицаи И., който не отрича този факт. Според показанията, дадени пред съда И. поддържа, че е извадил оръжието на полицаи И., възпроизвел с

него повече изстрели само в земята, близо до дърво, като не е стрелял по бездомните кучета. Изнесените от полицаи И. факти кореспондират с дадените от оспорващия писмени обяснения (л. 80 – л.81 от делото) и не си противоречат, поради което същите следва да бъдат кредитирани от съда като достоверни. Установява се, че в ГД” ИН” е постъпило благодарствено писмо вх. № Г – 335 от 26.09.2011 г. от г-жа Д. Ц. Н. – живуща в [населено място],[жк][жилищен адрес] в което е отразено, че благодарение на нейния съсед полицаи И. Т. И. и друг непознат за нея мъж на 07 срещу 08.09.2011 г. е била спасена от нападналата я глутница кучета. Този факт не е отчетен от дисциплинарно-наказващия орган, а голословно е прието, че с деянието си полицаи Б. И. е уронил престижа на службата. Обосновано жалбоподателят счита, че за да е налице уронване на престижа на службата, то трябва да деянието трябва да е от такова естество, че засягането на авторитета на институцията да е толкова сериозно, че да се отрази негативно и върху останалите служби, работещи в нея и върху нейното място в обществото. Обстоятелството, че оспорващият е позволил да бъде използвано оръжието му, за да бъдат прогонени бездомни кучета и да бъде защитена от нападенията им преминаваща жена, не може да се квалифицира като деяние, уронващо престижа и доброто име на институцията. Представеното благодарствено писмо, което е част от дисциплинарната преписка (л.72 – л.73 от делото) обуславя заключението, че обществената оценка на извършеното деяние е положителна. Едновременно с това следва да бъде отчетено и обстоятелството, че в хода на съдебното производство е прието Постановление от 16.03.2012 г. на СРП за прекратяване на наказателното производство по досъдебно производство № 2426/2011 г. по описа на 02 РУП – СДВР, пр. пр. № М – 199 от 2011 г. по описа на СРП, водено срещу Б. И. за престъпление по чл.338, ал. 1 от НК.

В допълнение следва да се посочи, че в оспорения административен акт са отразени като нарушени и разпоредбите на чл. 13 и чл. 31 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в ГДИН и ГДО. Със заключението по съдебно-графологическата експертиза, което съдът кредитира като компетентно изготвено, дало пълен и категоричен отговор на поставения въпрос, е прието, че положеният ръкописен текст и подпис за „декларатор” в декларация от 11.09.2006 г. за запознаване с Етичния кодекс за поведение на държавните служители от ГДИН и ГДО при МП, не са положени и изпълнени от полицаи Б. И.. Следователно, по категоричен начин се установява, че оспорващият не е запознат по надлежния ред с Етичния кодекс за поведение на държавните служители.

Въз основа на събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност следва изводът, че описаните в заповедта белези на твърдяното нарушение не могат да обуславят заключението за тежко нарушение на служебната дисциплина, както неправилно е приел дисциплинарно-наказващия орган. Налице е нарушение на нормата на чл.229, ал. 2 от ЗМВР, която задължава дисциплинарно-наказващия орган при определяне на вида на наказанието да вземе предвид тежестта на нарушението, настъпилите от него последици и цялостното поведение на държавния служител по време на службата. Изводът на дисциплинарно-наказващия орган, че с деянието си служителът И.

е уронил престижа на службата, не е обоснован с конкретни факти и обстоятелства, както и не са изложени съображенията, въз основа на които е формулиран този извод. Следователно, при упражняване на правомощията си в дисциплинарното производство дисциплинарно-наказващият орган е длъжен да даде точна правна класификация на нарушенията на служебните задължения, свързани със заеманата длъжност и регламентирани по съответния начин, каквото е изискването по чл. 246, ал. 1 от ППЗМВР. Когато извършеното действие или бездействие във връзка със служебни задължения и са нарушени конкретни правила, които очертават съдържанието на служебното правоотношение, следва да се налагат наказания на основанията, в чийто фактически състав са включени нарушенията на служебните задължения, като не е допустимо на служителя да бъде налагано най-тежкото дисциплинарно нарушение само с мотив, че уронва престижа на службата.

С оглед на гореизложеното оспорената заповед е издадена в нарушение на материалния закон и същата следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

При заявено искане за присъждане на направените по делото разноски на жалбоподателя следва да се присъди сумата в размер на 150 (сто и петдесет) лева, представляваща заплатено възнаграждение за вещо лице. Не са налице доказателства за действително заплатено адвокатско възнаграждение, поради което такова не следва да се присъжда на оспорващия.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2, предл. 2 от АПК, Административен съд София град, I отделение, IV състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Б. С. И. заповед № Л – 9253 от 01.11.2011 г. на главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с която на основание чл.19, ал. 2 от ЗИНЗС вр. чл. 224, ал. 1, ал. 2, т. 4, чл.226, ал. 1, т. 6 и чл.227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР, чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР на оспорващия е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и на основание чл. 245, ал. 1, т. 8 вр. чл.226, ал. 1, т. 6 от ЗМВР е прекратено служебното му правоотношение.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието да заплати на Б. С. И. направените по делото разноски в размер на 150 (сто и петдесет) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението до страните и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: